

Dagens Nyheter 2 februari 2026:

SCEN I RECENSION

Morsan Myrdal skildras som pinsam, god och övermänskligt kompetent

Janna Granström, Fredrik Meyer och Lisa Larsson i "Hela Sveriges mor". Pjäsen hade urpremiär på Soppteatern i september 2025 och spelar våren 2026 på Kulturhuset Stadsteaterns lilla scen. Foto: Leonard Stenberg

"Hela Sveriges mor" är en bildande musikal om Alva Myrdals liv och verk. DN:s Samuel Levander börjar sakna en tid när människor vågade tro på politikens förmåga att ordna världen till en bättre plats för det stora flertalet.

Text Samuel Levander

Detta är en recension. Skribenten svarar för åsikter i texten.

Musikteater

"Hela Sveriges mor"

Manus: Dag Thelander. Komposition: Per Wickström. Regi: Emma Roswall.

Scenografi: Martin Ekwall. Kostym: Viktoria Nygren. Ljus: Robert Larein. Ljud: Josefin Johansson. Mask: Anna Jensen Arktoft. Rekvisita: Tora Kirchmeier. Medverkande: Lisa Larsson, Janna Granström, Fredrik Meyer.

Scen: Lilla scenen, Stadsteatern, Stockholm. Längd: 1 tim.

På Stadsteaterns lilla scen går en musikal om en av 1900-talets stora landsmödrar. Det handlar alltså inte om Evita Perón – utan om vår egen Alva Myrdal. ”Hela Sveriges mor” är resultatet av ett samarbete mellan Soppsteatern och frigruppen Östfronten, som tidigare gjort musikaler om Milton Friedman och Michel Foucault.

Anslaget till deras berättelse om Myrdal finns i titeln. Redan som liten flicka drömmer Lisa Larssons pillemariskt leende Alva om att få tolv barn. Hon får tre – men bara Jan hade nog räckt och blivit över. Moderskapets oändliga omsorger och eviga ”brådska intet” hänger sig om halsen på henne. Arbetets fart och fläkt kontrasterar, men leder också till att hon får ytterligare ”fem miljoner barn”. Och det är just som mor hon ska hängas till slut, när fallet kommer, i form av Jan Myrdals offentliga avrättning av henne i boken ”Barndom”.

Janna Granström och Lisa Larsson i ”Hela Sveriges mor”. Foto: Leonard Stenberg

Uppgången fram till dess är raketartad. Evigt energisk flyger hon kors och tvärs mellan länder och allt viktigare uppdrag, tills jordgloben på skrivbordet blir en lekboll. Strax innan hon får Jans penna i ryggen får hon rentav fredspriset. Gunnar

(Fredrik Meyer) är här en stöttande men något känsloladdad bifigur. En rolig könsomkastning mot hur det har brukat låta om framgångsrika par genom historien.

Meyer ackompanjerar stjärnan på klinkande piano. Musiken är inte hårtslående – här finns knappast någon ”Don’t cry for me Argentina” – men fyndig. Och pedagogisk – som hela föreställningen, vilken pågår runt en svart tavla och bildar folket, i huvudpersonens anda.

En annan behållning är hamnskiftaren Janna Granström, som spelar modern – samt amerikan, fransman, spädbarn och tonårig Jan Myrdal, utan att blinka

En av dess starkaste ögonblick är konfrontationen mellan Alva och hennes egen mor, som inte vill bli utbildad och ordnad. En annan behållning är hamnskiftaren Janna Granström, som spelar modern – samt amerikan, fransman, spädbarn och tonårig Jan Myrdal, utan att blinka.

Alva Myrdal är en av den svenska 1900-talshistoriens mest potenta och komplexa symbolfigurer. Historieskrivningen om henne och det folkhem hon blivit förknippad med kommer alltid att vara högoktanig politik, med djupa försänkningar i samtiden. Att en entimmesmusikal säger sitt är uppfriskande, även om formatet tvunget begränsar bredden och djupet.

”Hela Sveriges mor” ställer sig hur som helst på Alvas sida. Morsan Myrdal, pinsam ibland (steriliseringarna...), men framför allt god, saknad och övermänskligt kompetent.

Den avslutande låten längtar tillbaka till henne – men snarare än att sakna personen Alva Myrdal börjar jag som åskådare sakna den tid som formade henne och hennes likar; människor som vågade tro på att politiken kunde och skulle ordna världen till en bättre plats för det stora flertalet.